

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D., ve věci

žalobce: R. S.
proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2021, č. j. KUKHK-10657/DS/2021-3 RČ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 8. 6. 2021, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí, jako správního orgánu I. stupně, č. j. PD/0346/2020/OD-VR/CERJI, sp. zn. MUVR/10551/2020, ze dne 8. 2. 2021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Uvedeného přestupku se žalobce podle zmíněných rozhodnutí dopustil z nedbalosti tím, že dne 15. 8. 2020 v 9:17 hodin na pozemní komunikaci v ulici Nádražní u čp. 462 v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, řídil motorové vozidlo značky Volkswagen Passat, registrační značky přičemž byl v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích v obci Vrchlabí předepsaným způsobem zastaven policejní hlídkou. Po zastavení vozidla byl řidič policistou vyzván k předložení dokladů předepsaných pro provoz a řízení motorových vozidel a dále byl vyzván k dechové zkoušce ke zjištění, zda vozidlo neřídí pod vlivem alkoholu. Dechová zkouška byla provedena pomocí digitálního analyzátoru alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest, kdy první dechovou zkouškou bylo řidiči dne 15. 8. 2020 v 9:19 hodin naměřeno 0,36 g/kg alkoholu v dechu a druhou (ověřovací) dechovou zkouškou bylo řidiči dne 15. 8. 2020 v 9:24 hodin naměřeno 0,34 g/kg alkoholu v dechu. K lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu nebyl řidič vyzván a ani o to sám nežádal. Při zohlednění maximální dovolené chyby použitého analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené hodnoty nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 g/kg byla řidiči prokázána hladina alkoholu v krvi minimálně ve výši 0,12 g/kg. Řidiči byl policií na místě zadržen řidičský průkaz č. EL 108048 a zakázána další jízda.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí. Proti napadenému rozhodnutí namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil skutečnosti zjištěné dokazováním proběhlým dne 13. 1. 2021. Žalobce totiž uvedl, že si byl vědom, že předchozí den požil alkoholické nápoje, a proto před započítáním jízdy následujícího dne provedl několik nezávislých testů pro ověření, že pod vlivem alkoholu již není. Na základě těchto testů vyhodnotil, že je způsobilý řídit vozidlo. Správní orgán I. stupně zpochybňoval pouze přesnost měření vlastním alkoholtestem a k ostatním důkazům se nevyjádřil, přičemž konstatoval žalobcovo zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce zavinění uvedl pouze to, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že odvolatel jednal z nedbalosti nevědomé a stejně tak se ztotožnil s odůvodněním tohoto závěru na straně 6 prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s důkazy navrženými v odvolání, čímž došlo k procesní vadě řízení. Bez povšimnutí měl zůstat i žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, jehož právní věta zní: *„Měl-li obviněný z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, přiměřené důvody se domnívat že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen, nejednal zaviněně. Odpovědnost za tento přestupek by pak u něho nepřicházela v úvahu.“*
5. Správní orgán I. stupně tak dle žalobce nevyhodnotil posuzovanou situaci správně a vydal rozhodnutí rozporné se zákonem, jelikož žalobce měl přiměřené důvody domnívat se, že v jeho krvi se žádný alkohol nenachází. Nemohl se tak dopustit nedbalostního jednání. Žalobce se totiž s ohledem na výsledek svépomocně provedeného testu komerčně dostupným alkoholtestem, i době která od konzumace alkoholu uplynula, rozumně domníval, že v době řízení vozidla již alkohol nemohl být v jeho těle přítomen ve větší než fyziologické míře. Úvaha o existenci zavinění však v napadeném rozhodnutí

absentuje a úvahy v prvoinstančním rozhodnutí jsou podle žalobce zcela nedostatečné a účelové. S ohledem na uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve podrobně shrnul dosavadní průběh soudního i správního řízení. Zopakoval též závěry, ke kterým došel, stejně jako závěry správního orgánu I. stupně a plně se odkázal na napadené rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Závěrem svého vyjádření konstatoval, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání. Napadené rozhodnutí tak považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti protiprávního jednání. S ohledem na uvedené navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

8. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 27. 8. 2020, pod č. j. KRPH-67380-4/PŘ-2020-051006, a spisový materiál k přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Územní odbor Trutnov, dopravní inspektorát.
9. K předmětnému přestupku došlo dne 15. 8. 2020 v 9:17 hodin na pozemní komunikaci v ulici Nádražní u čp. 462 v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, kdy žalobce řídil motorové vozidlo značky Volkswagen Passat, registrační značky, přičemž byl v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích v obci Vrchlabí předepsaným způsobem zastaven policejní hlídkou. Po zastavení vozidla a předložení všech dokladů byl řidič policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění požití alkoholu. Dechová zkouška byla provedena pomocí přístroje Alcotest 7510 Dräger, kdy první dechovou zkouškou bylo řidiči v 9:19 hodin naměřeno 0,36 g/kg alkoholu v dechu a opakovanou dechovou zkouškou bylo řidiči v 9:24 hodin naměřeno 0,34 g/kg alkoholu v dechu. Dle oznámení o přestupku se řidič k požití alkoholu doznal. K lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu nebyl řidič vyzván a ani o to sám nežádal. Řidič byl na místě zadržen řidičský průkaz a bylo s ním sepsáno oznámení o přestupku. Řidič dostal možnost se k věci vyjádřit, přičemž jí nevyužil.
10. K oznámení o přestupku byl doložen Výstup z tiskárny ze dne 15. 8. 2020, č. j. KRPH-67380/PŘ-2020-051006, dále Úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy ze dne

15. 8. 2020, č. j. KRP-67380-3/PŘ-2020-051006, Potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 15. 8. 2020, č. j. KRP-67380/PŘ-2020-051006, stejně jako Ověřovací list 1014-OL-40289-19 ze dne 29. 10. 2019, kalibrační protokol a protokol o zkoušce alkoholtesteru použitého v projednávaném případě. Správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál též o Výpis z evidenční karty řidiče ze dne 14. 10. 2020, z něhož vyplývá, že žalobce měl k tomuto dni dva záznamy o v minulosti spáchaných přestupcích.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 15. 10. 2020 příkaz, jímž uznal žalobce vinným spáchaním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, když výše popsaným jednáním porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za vytkaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.
12. Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci podal žalobce blanketní odpor. Správní orgán I. stupně poté žalobce vyrozuměl o provádění dokazování dne 14. 12. 2020 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na žádost žalobce byl termín provádění dokazování změněn na den 13. 1. 2021, kdy zmíněné dokazování skutečně proběhlo. O tom svědčí protokol, který je součástí správního spisu. K předloženým důkazům se žalobce vyjádřil následovně: *„Hlídku mě skutečně zastavila, provedla dechovou zkoušku. Uvedl jsem, že jsem vypil s kamarády předchozí večer šest deseti stupňových piv. Přinesl jsem alkoholtester, který mi ukazoval nulovou hodnotu. Občas se jím před jízdou měřím. Takto jsem před jízdou učinil a hladinu mi uvedl nulovou. Toto jsem při kontrole policistům neuvedl. Nenapadlo mě to. Hladina byla tedy tak nízká, že tester nezaregistroval obsah alkoholu v dechu a já jsem neměl ani pocit, že bych ovlivněn alkoholem byl. Testery se však mohou splést. Léky, které беру, tak ty беру pravidelně a neměly by mít na hladinu alkoholu vliv. Dle mé tělesné konstituce bych dle výpočtů měl být ráno tzv. 'čistý'. Tento orientační výpočet jsem před jízdou učinil. Pokud by orientační dechová zkouška policejním alkoholtesterem byla chybná, pak jsem toho názoru, že v daném případě chybí z mé strany zavinění a přestupek se tedy nestal.“*
13. Dne 8. 2. 2021 správní orgán I. stupně rozhodl prvoinstančním rozhodnutím, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Právní posouzení

14. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby

předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „*Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským.

16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť shora popsaným jednáním porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle posledně zmíněného ustanovení řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.
17. Žalobci je kladeno za vinu, že dne 15. 8. 2020 v 9:17 hodin na pozemní komunikaci v ulici Nádražní u čp. 462 v obci Vrchlabí, okr. Trutnov, řídil motorové vozidlo značky Volkswagen Passat, registrační značky 6H3 7254, pod vlivem alkoholu, jelikož mu hlídkou Policie ČR byla provedena dechová zkouška pomocí přístroje Alcotest 7510 Dräger, kdy první zkouškou bylo řidiči v 9:19 hodin naměřeno 0,36 g/kg alkoholu v dechu a opakovanou dechovou zkouškou bylo řidiči v 9:24 hodin naměřeno 0,34 g/kg alkoholu v dechu. K požití alkoholu v den předcházejí provedené kontrole, se žalobce opakovaně přiznal. Učinil tak jak při kontrole samotné, tak i při dokazování provedeném v rámci řízení před správním orgánem I. stupně.
18. K žalobcově námitce týkající se formy zavinění jeho jednání, krajský soud považuje za nezbytné nejprve uvést, že správní orgány nejsou povinny ve výroku svých rozhodnutí rozlišovat mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Plyne to zejména z § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), podle nějž se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvede mj. *forma zavinění*, a také z § 15 odst. 1 téhož zákona, dle kterého „[p]ostačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. Je tak zřejmé, že zákon o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje pro posouzení viny rozlišení úmyslu na přímý či nepřímý, resp. nedbalosti na vědomou či nevědomou (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38, bod 24, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 - 29, bod 12).
19. Dále krajský soud připomíná, že podle § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. V uvedeném případě se jedná o zákonnou definici nedbalosti vědomé.

20. Žalobci je proto třeba dát částečně za pravdu, vytýká-li správním orgánům nesprávné posouzení konkrétní formy zavinění projednávaného přestupku v odůvodnění správních rozhodnutí. Z listin, jež jsou obsahem správního spisu, vyplývá, že žalobce po celou dobu správního i soudního řízení opakovaně uváděl, že večer dne předcházejícího silniční kontrole, vypil šest deseti stupňových piv. Stejně tak uváděl, že aby předešel možným problémům v souvislosti s požíváním alkoholu, používá před řízením vozidla vlastní alkohol tester, kterým si vždy ráno po konzumaci ověřuje, že již není pod vlivem alkoholu. Žalobce si tak byl vědom, že požití alkoholu, byť večer dne předchozího, by mohlo způsobit jeho ovlivnění následujícího rána, a žalobce se tak podle svých tvrzení testoval na přítomnost alkoholu v těle. Z jeho tvrzení vyplývá a je proto zřejmé, že věděl, že požitím alkoholu před jízdou, může ohrozit zájem chráněný zákonem, konkrétně zájem na tom, aby se silničního provozu coby řidiči vozidel či vůdci zvířat neúčastnily osoby, jejichž momentální schopnosti ovládání vozidel či zvířat by byly sníženy požitím alkoholu či užitím jiných návykových látek. Jelikož žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nelze uvažovat o zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, nýbrž je třeba zkoumat naplnění ostatních znaků zavinění, ovšem zavinění ve formě nedbalosti vědomé.
21. Pro vyslovení viny z nedbalosti vědomé je třeba postavit najisto, zda měl žalobce přiměřený důvod spoléhat se na to, že zmíněný zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. K existenci žalobcem tvrzených přiměřených důvodů, pro které by se mohl domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol přítomen v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu, krajský soud uvádí, že tyto skutečnosti zůstaly ve správním řízení toliko v rovině tvrzení, o nichž bude pojednáno níže.
22. Žalobce v den dopravní nehody neuvedl, že disponuje komerčně dostupným orientačním analyzátozem alkoholu a že si před jízdou doma změřil hodnotu alkoholu v dechu a až následně usedl za volant. Pokud by však žalobce uvedený test doma skutečně provedl, lze důvodně předpokládat, že by výsledky naměřených hodnot zpochybňoval od samého počátku, a rozporoval by je právě s odkazem na výsledky vlastního testu, případně by se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, a to za účelem přesného zjištění množství alkoholu v jeho organismu. Žalobce tak ale neučinil a až s odstupem času, tedy při prvním ústním jednání namítl, že disponuje vlastním komerčně dostupným orientačním testem. Souhlasil-li žalobce v okamžiku provedení dechové zkoušky s naměřenými hodnotami a sám dokonce uváděl, že předchozího večera konzumoval alkohol, a jím uvedené množství nevzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, že hodnota alkoholu zjištěná v jeho dechu mohla odpovídat zbytkovému alkoholu, pak nevznikají ani pochybnosti o správnosti měření provedeného policejní hlídkou. Následná tvrzení žalobce o tom, že před jízdou orientační měření provedl, aniž by o tom předložil jakékoli důkazy, nelze vyhodnotit jinak, než jako účelové tvrzení, kterým se žalobce snaží zvrátit důsledky porušení zákona. Žalobce na podporu svého tvrzení nepředestřel žádné důkazy a zároveň správní orgány zjistily akceptovatelné výsledky měření, které vypovídají o tom, že žalobce měl v organismu větší než nulové množství alkoholu, přičemž tyto výsledky nebyly zpochybněny. Nelze tak žalobci přisvědčit v tom, že by byla prokázána existence přiměřených důvodů, po něž by se mohl domnívat, že pod vlivem alkoholu v době řízení motorového vozidla již nebyl. Při vědomí tohoto závěru pak nelze než uzavřít, že žalobce se posuzovaného přestupku dopustil z nedbalosti vědomé.

23. Jak bylo uvedeno výše, správní orgány nejsou pro účely posouzení viny přestupce povinny rozlišovat formu nedbalostního zavinění na vědomou a nevědomou. Proto nemůže uvedené pochybení způsobit zrušení napadeného či prvoinstančního rozhodnutí.
24. Rozlišení a konstatování zavinění ve formě vědomé či nevědomé nedbalosti by však mohlo mít význam při stanovení konkrétní výše sankce. V projednávaném případě tak tomu však není, jelikož správní orgán výši uložené sankce odůvodňoval, kromě obecných hledisek, naměřenou výší hladiny alkoholu v krvi žalobce, nikoli konkrétní formou zavinění. Nadto správní orgány shledaly žalobce vinným z přestupku v méně závažně formě zavinění, a proto je pouze obtížně představitelné, že by případná změna kvalifikace zavinění na závažnější stupeň neměla za následek uložení nižší sankce. Odůvodnění správních orgánů podle krajského soudu plně opodstatňuje uložení pokuty ve výši 4 000 Kč, nikoli tedy na samé spodní hranici (2 500 Kč), ale při ní. Výše uložené pokuty zůstala totiž vzdálena polovině zákonem stanovené sazby (11 250 Kč). Žalobce tak nemohl být zkrácen na svých právech ani v případě chybného určení konkrétní formy zavinění, jelikož toto určení nemělo vliv na posouzení viny, ani na posouzení přiměřenosti výše sankce. Žalobní námitka týkající se konstatovaného zavinění tak není důvodná.
25. Krajský soud nemá ani za to, že by se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy žalobce učiněnými v dovolání (v této souvislosti odkazuje žalobce v žalobě na část III. odvolání), jelikož odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádné důkazní návrhy neobsahuje. Žalobce nadto sám v žalobě nespecifikuje, o jaké důkazní návrhy by mělo jít. Uvedené tvrzení žalobce je tedy pouhým obecným konstatováním, které však nemá v nyní projednávané věci žádnou další oporu (ve správním spise či žalobě). Nemohlo tedy dojít k procesní vadě, jak žalobce naznačuje v žalobě (k tomu srov. odstavec č. 4 tohoto rozsudku).

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. srpna 2021

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně